В якості основної діючої речовини до складу спрею ми вводили горобини чорноплідної екстракт густий (розроблений к. т. н., доц. Домарьовим А.П., НТУ «ХПІ», Харків).

Як допоміжні речовини використовували спирт етиловий 40% та пропіленгліколь.

Отримані результати. Було отримано спрей шляхом додавання спирту в густий екстракт при перемішуванні до повного розчинення. Для захисту від мікробної контамінації ввели консервант – пропіленгліколь.

Висновки. Розроблено склад та технологію противірусного лікарського засобу, який містить в собі комбінацію речовин, що ще не зустрічалась на фармацевтичному ринку України.

ОБҐРУНТУВАННЯ ОСНОВНИХ ПАРАМЕТРІВ ПРИГОТУВАННЯ НЕФАРМАКОПЕЙНИХ НАСТОЯНОК

Лаба І.С.
Науковий керівник: Азаренко Ю.М.
Національний фармацевтичний університет, Харків, Україна
laba.i.s.09051992@gmail.com

Вступ. Незважаючи на те, що фармацевтична галузь невпинно рухається вперед, все більше і більше пацієнтів висловлюють свою довіру препаратам рослинного походження. За різними статистичними даними 45-60% готових лікарських засобів та біологічно-активних добавок заводського виробництва базуються на використанні лікарської рослинної сировини та продуктів її переробки під час виготовлення препаратів.

Мета дослідження. Метою роботи є обґрунтування параметрів приготування нефармакопейних настоянок в лабораторних умовах.

Матеріали та методи. Об’єктами даного дослідження стала лікарська рослинна сировина, яку використовували для приготування в лабораторних умовах настоянок, на які відсутні фармакопейні статті. Для реалізації мети використовувались наступні методи: бібліографічний, сучасного інтерактивного пошуку, узагальнення, фізико-хімічний.

Отримані результати. Для приготування настоянок в якості екстрагента використовується суміш етанолу та води очищеної в концентраціях 40%, 70%, 90%. Одним з основних факторів приготування настойки є хімічний склад лікарської рослинної сировини. Настойку з сировини, що містить сильнодіючі речовини

готують у співвідношенні 1:10, в решті випадків – 1:5. При цьому лікарську рослинну сировину беруть за масою, а готову настоянку отримують за об'ємом.

Для приготування настоянок з гірчаку зміїного та брусниці в лабораторних умовах буда відібрана стандартизована лікарська рослинна сировина, та вивчений її хімічний склад. Брусниця багата на прості феноли (арбутин), фенольні кислоти, дубильні речовини та флавоноїди. Основний хімічний склад змійовика – це гідролізовані таніни, гідроксиметилантрахінони та флавоноїди. Враховуючі відсутність сильнодіючих речовин в хімічному складі лікарської рослинної сировини, настоянки готували у співвідношенні 1:5, екстрагентом був обраний 70% етанол. Експериментальним шляхом було обрані умови (температура, час) приготування настоянок з обраної лікарської рослинної сировини.

Висновки. Обґрунтована та апробована технологія нефармакопейних настоянок в лабораторних умовах із обраної стандартизованої лікарської рослинної сировини брусниці та гірчака зміїного.

НЕОБХІДНІСТЬ ВИВЧЕННЯ ВПЛИВУ ГЛІДАНТІВ НА ПРОЦЕС ОТРИМАННЯ ТАБЛЕТОК ПРЯМИМ ПРЕСУВАННЯМ

Левчик В., Ковалевська І.В.
Національній фармацевтичний університет, Харків, Україна
i.kovalevska@nuph.edu.ua

Вступ. Використання антифрикційних речовин у вигляді тваринних жирів спостерігалося ще до єгипетського часу. У Мельбурні, під час Другої світової війни, була створена науково-дослідна лабораторія з вивчення характеристик антифрикційних матеріалів. З цього часу розпочався розвиток наукового напряму під назвою «Трибологія», який вивчає характеристики поверхні та міжфазної взаємодії часток, сили тертя та адгезії. У фармацевтичній промисловості вивчення трибологічних показників при розробці лікарських препаратів набуває все більшого значення для отримання якісного продукту. Отже, визначення характеристик глідантів та їх впливу на характеристики маси для таблетування є актуальною задачею фармацевтичної розробки. Як антифрикційні речовини у фармацевтичної промисловості, використовують різні за хімічним складом субстанції: ефіри жирних кислот, неорганічні матеріали, полімери тощо. Але у більшості випадків застосовують стеаринову кислоту та її похідні. Використання металевих солей жирних кислот, як глідантів (стеарату магнію, стеарату кальцію та стеарату цинку) у фармацевтичній промисловості має давню історію і вони все ще є найбільш домінуючим класом змащувальних